

Енді Вайтон
Інід Брайтон

СЛАВЕТНА П'ЯТІРКА

П'ятеро потрапляють
у пригоду

ХАРКІВ
«ФЕЛІО»
2023

Розділ 1

ЗНОВУ В КИРІН-КОТЕДЖІ

Джорджина стояла на станції та чекала на своїх трьох кузенів. Із нею був її собака Тіммі, який жваво махав хвостом. Він добре знав, що вони зустрічають Джуліана, Діка та Енн і дуже радів із того. Коли вся П'ятірка разом, то набагато веселіше.

— Ось і поїзд, Тіммі! — сказала Джорджа. Ніхто не називав її Джорджиною, бо вона не відгукувалася на це ім'я. У неї було коротке кучеряве волосся, вона носила джинси та сорочку без коміра і через це скидалася на хлопчика. Її обличчя вкривали веснянки, а руки й ноги були дуже засмаглими.

Почулося далеке гудіння поїзда, а тоді воно наблизилось і пролунав короткий застережливий гудок. Тіммі вискnuв і заметляв хвостом. Він не любив поїзда, але дуже хотів, аби той прибув.

Поїзд усе рухався й рухався, скидаючи швидкість і наближаючись до станції Кирін. Задовго до того, як поїзд прибув на платформу, в одному з вікон з'явилося три голови й три руки, що активно махали. Джорджа помахала у відповідь, на її лиці була широка усмішка.

Двері поїзда відчинилися ледь не до того, як той зупинився. З них показався хлопець, який допоміг спуститися маленькій дівчинці. За ними вийшов іще один хлопець, нижчий за першого, з сумкою у кожній руці. Він витягнув третю сумку, а тоді до нього кинулися Джорджа й Тіммі.

— Джуліане! Діку! Енн! Ваш поїзд запізнився. Ми вже думали, що ви не приїдете!

— Привіт, Джорджо! Ми нарешті тут. Злізь, Тіммі, не їж мене.

— Привіт, Джорджо! Ох, Тіммі, любий, ти все так само любиш лизати всіх!

— Гав, — радісно озвався Тіммі й заскакав довкола, мов божевільний, плутаючись у всіх під ногами.

— Маєте ще якусь валізу? — запитала Джорджа. — Чи тільки три ці сумки?

— Ну, ми, на жаль, ненадовго цього разу, — відповів Дік. — Тільки на два тижні! Ну, все-таки краще, ніж нічого.

— Не треба було на шість тижнів їхати до Франції, — сказала Джорджа з ноткою заздрості. — Підозрюю, що ви зовсім офранцузились.

Дік засміявся, замахав руками й почав швидко торохтати французькою, що звучало для Джорджі як абсолютна нісенітниця. Французька не була її сильною стороною.

— Заткнися, — вона по-дружньому штурхнула Діка. — Ти точно такий дурень, як і був. Яка ж я рада, що ви приїхали. Без вас на Киріні самотньо та нудно.

До них підійшов носій із візком. Дік обернувся до нього, знову замахав руками й звернувся до здивованого чоловіка чистою французькою. Проте носій знав Діка досить добре.

— От ти, — сказав він, — верзеш якусь дурню. Підвезти ваші сумки до Кирін-котеджу?

— Так, будь ласка, — озвалася Енн. — Діку, припини. Це вже невесело, коли ти занадто довго так робиш.

— О, та хай продовжує, — посміхнулася Джорджа, беручи Енн і Діка попід руки. — Як чудово, що ви знову тут. Мама дуже чекає на зустріч із вами.

— А дядько Квентін, закладаюся, ні, — мовив Джуліан, поки вони йшли невеликою платформою. Довкола них бігав Тіммі.

— Батько в досить доброму гуморі, — сказала Джорджа. — Ви ж знаєте, що вони з мамою були в Америці, де він читав лекції та слухав лекції інших науковців. Мама казала, що всі були в захваті від нього і йому то сподобалося.

Тато Джорджі був чудовим науковцем, відомим на весь світ. Проте вдома він був досить складною людиною, нетерплячою, забудькуватою та запальною. Діти ставились до нього з великою повагою, але завжди полегшено видихали, коли він відлучався на кілька днів, бо тоді вони могли галасувати скільки заманеться, гасати сходами вгору та вниз, пустувати та й загалом дуріти, як їм хотілося.

— Чи буде дядько Квентін вдома, поки ми гостюватимемо в тебе? — запитала Енн. Вона таки побоювалася свого запального дядька.

— Ні, — відповіла Джорджа. — Тато з мамою їдуть в Іспанію, тож ми будемо самі.

— Чарівно! — сказав Дік. — Ми зможемо ходити в плавках весь день, якщо захочемо.

— А Тіммі зможе приходити, коли ми будемо їсти, і його не виганятимуть щоразу, як він поворухнеться, — додала Джорджа. — Цього тижня його виганяли кожного разу лиш за те, що він клацав зубами, намагаючись спіймати мух, що наближались. Тато просто божеволів, коли Тіммі так робив.

— От досада! — Енн погладила жорстку шерсть собаки. — Тіммі, коли ми будемо самі, ти зможеш клацати зубами на всіх мух, на яких захочеш.

— Гав, — вдячно відгукнувся Тіммі.

— На цих канікулах не буде часу для пригоди, — з жалем сказав Дік, коли вони спускалися дорогою, що вела до Кирін-котеджу. Вздовж дороги росли червоні маки, а вдалині виднілося блакитне, мов волошки, море. — Всього лиш два тижні, а тоді знову до школи! Ну, сподіваємося хоч погода далі буде хорошою. Я хочу купатися по шість разів на день!

Незабаром вони сиділи за столом у Кирін-котеджі, а тітка Фенні роздавала тарілки з найсмачнішими сконами та пирогом. Вона була дуже рада знову побачити своїх племінників.

— От тепер Джорджа буде щаслива, — тітка посмінулася голодній четвірці. — Її наче якась муха вкусила останні кілька тижнів. Будеш іще скони, Діку? Візьми одразу два.

— Хороша ідея, — сказав Дік і пригостився. — Ніхто так не пече скони й пироги, як ви, тітко Фенні. А де дядько Квентін?

— У себе в кабінеті, — відповіла тітка. — Він знає, що час підвечірку і чув дзвіночок, але я думаю, він із головою поринув у щось. Я піду по нього за кілька хвилин. Чесно кажучи, мені здається, він би весь день без їжі сидів, якби я не приходила та не витягувала його в їдальню.

— А от і він, — сказав Джуліан, почувши знайомі нетерплячі кроки, що долинали з коридору. Двері різко відчинилися. За ними стояв дядько Квентін, тримаючи в руках газету і хмурачись. Здавалося, він зовсім не помітив дітей.

— Ти тільки глянь, Фенні! — закричав він. — Подивися, що вони написали в газеті — точно те, що я наказав НЕ писати! Бовдури! Ідіоти! При...

— Квентіне! Що сталося? — запитала його дружина. — Тут діти, вони щойно приїхали.

Проте дядько взагалі не помічав чотирьох прибульців. Він усе ще вдивлявся в газету і вказував на те, що там було написано.

— Тепер сюди налетять журналісти, які захочуть зустрітися зі мною та дізнатися все про мої нові ідеї! — він перейшов на крик. — Подивися, що вони написали! «Видатний науковець проводить усі експерименти і працює над своїми ідеями вдома, у Кирін-котеджі. Там цілі стоси його записників, до яких нещодавно додалися ще два — результати його подорожі до Америки, — а також його неймовірні діаграми», і так далі. — Кажу тобі, Фенні, сюди приїде юрба журналістів.

— Та ні, дорогенький, — заперечила його дружина. — Та й ми незабаром вирушаємо до Іспанії. Сядь, випий чаю. До речі, може, ти б привітався з Джуліаном, Діком та Енн?

Дядько Квентін простогнав і сів.

— Я не знав, що вони приїжджають, — сказав він, беручи скон. — Могла б мені сказати, Фенні.

— Я казала тобі тричі вчора і двічі сьогодні, — відповіла його жінка.

Енн, яка сиділа поруч, стиснула руку дядька.

— Ви зовсім не змінилися, дядьку Квентіне, — сказала вона. — Ніколи не пам'ятаєте, що ми приїдемо. Нам вернутися назад?

Її дядько глянув на неї та всміхнувся. Він ніколи не був довго у поганому гуморі. Тоді широко всміхнувся Джуліану та Діку:

— От ви й знову тут! Зможете втримати оборону, поки мене з тіткою не буде?

— Ще б пак! — хором вигукнули всі троє.

— Ми триматимемо їх у руках! — сказав Джуліан. — Тіммі допоможе. Я повішу оголошення: «Обережно, дуже злий пес!»

— Гав, — захоплено підтвердив Тіммі. Він стукнув хвостом по підлозі. Біля його носа пролетіла муха, і він клацнув на неї зубами. Дядько Квентін нахмурився.

— Ще один скон, тату? — поспішно запропонувала Джорджа. — Коли ви з мамою вирушаєте до Іспанії?

— Завтра, — з притиском сказала тітка Фенні. — Не дивися так, Квентіне. Ти добре знаєш, що це було домовлено багато тижнів тому і що тобі потрібна відпустка. І якщо ми не поїдемо завтра, всі наші домовленості пропадуть.

— Ну, ти б могла мене попередити, що це вже завтра, — роздратовано мовив він. — Мені ж треба перевірити всі записники й поскладати їх, і...

— Квентіне, я тобі тисячу разів казала, що ми вирушаємо третього серпня, — вже твердіше мовила його дружина. — Я теж хочу у відпустку. Діти будуть у порядку, з ними Тіммі. Вони люблять бути самі. Джуліан уже майже дорослий, він упорається з усім, що може статися.

Тіммі двічі клацнув зубами на муху — і дядько Квентін підскочив.

— Якщо цей собака іще раз так зробить, — почав він, але його дружина одразу ж його перебила.

— От бачиш! Квентіне, дорогий, ти неймовірно нервовий та легко сердишся. Поїхати кудись тобі піде на користь, а діти чудово проведуть два тижні на самоті. Нічого не може трапитися, тож постанови собі вирушити завтра з легкою душею!

Нічого не може трапитися? Звісно ж, тітка Фенні помиляється! Будь-що може трапитись, якщо П'ятірка залишається на самоті!

Розділ 2

ЗУСТРІЧ НА ПЛЯЖІ

Випровадити дядька Квентіна наступного дня було дуже важко. Він зачинився в кабінеті, до останнього сортуючи цінні записники. Приїхало таксі й просигналіло під воротами. Тітка Фенні, яка давно вже була готова, підійшла до дверей та затарабанила.

— Квентіне! Відчини двері! Ти справді маєш вийти! Ми запізнимося на літак, якщо зараз не виїдемо.

— Ще одну хвилинку! — крикнув її чоловік. Тітка Фенні в розпачі поглянула на дітей.

— Це вже четверта «ще одна хвилинка», — сказала Джорджа.

Саме тоді задзвенів телефон, і вона підняла трубку:

— Слухаю! Ні, боюся, ви не можете з ним зустрітись. Він вирушає в Іспанію — і ніхто не знатиме, де він буде наступні два тижні. Повторіть, будь ласка. Зачекайте, я запитаю маму.

— Хто це? — запитала її мама.

— «Дейлі Клеріон», — відповіла Джорджа. — Вони хочуть відправити журналіста, щоб він узяв інтерв'ю у тата. Я сказала, що він їде до Іспанії, й вони запитали, чи можуть цю звістку опублікувати.

— Звісно, — полегшено зітхнула її мама. — Як тільки це опублікують у газеті, ніхто не буде телефонувати й турбувати вас. Джорджо, скажи, що можуть.

Зміст

<i>Розділ 1. Знову в Кирін-котеджі</i>	3
<i>Розділ 2. Зустріч на пляжі</i>	9
<i>Розділ 3. Обличчя у вікні</i>	15
<i>Розділ 4. Наступного дня</i>	21
<i>Розділ 5. Обірванка Жо</i>	27
<i>Розділ 6. Що трапилось уночі</i>	34
<i>Розділ 7. Полісмени в будинку</i>	40
<i>Розділ 8. Де ж може бути Джорджа?</i>	46
<i>Розділ 9. Незвичайне послання і план</i>	52
<i>Розділ 10. Прекрасний вечір Сіда</i>	59
<i>Розділ 11. Дік декого впіймав</i>	66
<i>Розділ 12. Жо починає говорити</i>	72
<i>Розділ 13. У пошуках Джорджі</i>	79
<i>Розділ 14. Фургон Сіммі</i>	85
<i>Розділ 15. Енн не любить пригод</i>	91
<i>Розділ 16. Нічний гість</i>	97

<i>Розділ 17. Подорож на човні Джорджі</i>	103
<i>Розділ 18. Щось починає відбуватися</i>	109
<i>Розділ 19. Жо всіх дивує</i>	115
<i>Розділ 20. Пригода набирає обертів</i>	121
<i>Розділ 21. Кілька несподіванок</i>	127
<i>Розділ 22. Дуже розумна Жо</i>	133
<i>Розділ 23. Маркгофф починає погоню</i>	139
<i>Розділ 24. Велика несподіванка</i>	145
<i>Розділ 25. Все в порядку</i>	151